

वा० रा०

॥ ११७ ॥

॥ ९ ॥ एतं वरं मे दिशंतु ॥ एतद्वरदानमेवममेप्सितमित्यन्वयान्नममेति पुनरुक्तं ॥ १० ॥ वैवस्वतक्षयं यमसदनं ॥ ११ ॥ तेतवसुतं जीवयिष्यामीत्ययमर्थो मे मया द्विजस्य संश्रुतः प्रतिज्ञातोऽतस्तं जीवयथ मामनृतं कर्तुं नार्हथ ॥ १२ ॥ प्रीतिसमन्वितं युक्तं ॥ १३ ॥ अस्मिन्नहनि शूद्रशिरच्छेददिवसे विनापिवरं जीवितं प्राप्तवानित्यर्थः ॥ १४ ॥

देवानां भाषितं श्रुत्वारामः सत्यपराक्रमः ॥ उवाच प्रांजलिर्वाक्यं सहस्राक्षं पुरंदरं ॥ ९ ॥ यदि देवाः प्रसन्ना मे द्विजपुत्रः स जीवतु ॥ दिशं तु वरमेतं मे ईप्सितं परमं मम ॥ १० ॥ ममापचाराद्वालोसौ ब्राह्मणस्यैकपुत्रकः ॥ अप्राप्तकालः कालेन नीतो वैवस्वतक्षयं ॥ ११ ॥ तं जीवयथ भद्रं वो नानृतं कर्तुं नार्हथ ॥ द्विजस्य संश्रुतार्थो मे जीवयिष्यामि ते सुतं ॥ १२ ॥ राघवस्य तु तद्वाक्यं श्रुत्वा विबुधसत्तमाः ॥ प्रत्यूचू राघवं प्रीता देवाः प्रीतिसमन्वितं ॥ १३ ॥ निर्वृत्तो भव काकुत्स्थसोऽस्मिन्नहनि वालकः ॥ जीवितं प्राप्तवान्भूयः समेतश्चापि बंधुभिः ॥ १४ ॥ यस्मिन्मुहूर्ते काकुत्स्थशूद्रोऽयं विनिपातितः ॥ तस्मिन्मुहूर्ते वालोसौ जीवेन समयुज्यत ॥ १५ ॥ स्वास्ति प्राप्नुहि भद्रं ते साधुयाम न रर्षभ ॥ अगस्त्यस्याश्रमपदं द्रष्टुमिच्छाम राघव ॥ १६ ॥ तस्य दीक्षा समाप्ता हि ब्रह्मर्षेः सुमहाद्युतेः ॥ द्वादशं हि गतं वर्षं जलशय्यां समासतः ॥ १७ ॥ काकुत्स्थतद्गमिष्यामो मुनिं समभिनंदितुं ॥ त्वंचापि गच्छ भद्रं ते द्रष्टुं तं नृपिसत्तमं ॥ १८ ॥ स तथेति प्रतिज्ञाय देवानां रघुनंदनः ॥ आरुरो हविमानं तं पुष्पकं हेमभूषितं ॥ १९ ॥ ततो देवाः प्रयातास्ते विमानैर्वद्भुविस्तरैः ॥ रामोऽप्यनुजगामाशुकुंभयोने स्तपोवनं ॥ २० ॥ दृष्ट्वा तु देवान्संप्रातानगस्त्यस्तपसां निधिः ॥ अर्चयामास धर्मात्मा सर्वांस्तानविशेषतः ॥ २१ ॥ प्रतिगृह्यततः पूजां संपूज्य च महामुनिं ॥ जग्मुस्ते त्रिदशा हृष्टा नाकपृष्ठं सहानुगाः ॥ २२ ॥ गतेषु तेषु काकुत्स्थः पुष्पकादवरुह्य च ॥ ततोऽभिवादयामास अगस्त्यं नृपिसत्तमं ॥ २३ ॥

उक्त एवार्थोऽहःशब्दविवक्षितार्थप्रदर्शनेन प्रकाशयति ॥ यस्मिन्मुहूर्ते इति ॥ १५ ॥ यामेतिलोद् ॥ १६ ॥ १७ ॥ १८ ॥ तथेति प्रतिज्ञाय देवानां देवान्प्रति तथास्त्वित्युक्ता इत्यर्थः ॥ १९ ॥ २० ॥ अविशेषतः अपक्षपातत इत्यर्थः ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥

उ० कां०

॥ ११७ ॥